

ALGIRDAS ŠEŠKUS

Žalios žolės žalia šviesa

20.04.2018 - 30.06.2018

Dažnai randu save įsispoksojusį į Algirdo Šeškaus (g. 1945 m. Vilnuje) fotografijas, apsėstą jo gebėjimo nuobodžia realybę paversti paslaptina fikcija, priblokštą to, kaip lengvai nuo šešėlių, suslėptų tamsiausiose kertėse, jis šoka prie ryškios sviesos blyksnių. Kiekvienoje fotografijoje gali būti šimtas istorijų, ir kiekviena jų verčia galvoti apie laiko portalą, kuris padėtų atsidurti toje trumpoje praeities akimirkoje ir įkvėpti sumišimą keliančios jo kerinčių vaizdų atmosferos. Nejudrūs Algirdo vaizdai veikia kaip elektros impulsai, iš akių tekantys į sąmonę ir galutiniame savo kelionės taške pasirodantys jau nauju pavidalu, lyg nauju veidu. Šį keistą gebėjimą keistis lemia kinematografinė vidinė jų dinamika. Kiekvienas šių vaizdų peržengia laiką tam, kad sukurtų tylų pasakojimą, lėtai atskleidžiantį sudėtingą, daugiabriaunę tikrovę.

Algirdo Šeškaus akys meistriškai valdo realybę ir verčia ją kažkuo kitu. Sapnai tampa košmarais, ir atvirksčiai. Laikas pranyksta cheminiame vaizdo ryškinimo procese ir jo vieton stoja naujas sustingęs scenarijus. Menininkas fiksuoja savo kasdienio gyvenimo esmę ir įrėmina ją keletame fotografinio popieriaus centimetrų. Kasdieniai įvykiai ir blanki rutina atrodo įkrauti gyvo švytėjimo, kuris išsiveržia iš vaizdo plokštumo. Nedidukės scenos akina jas stebinčias akis, plečia vyzdžius ir atveria tuštumą, kuri sugąžina praėjusį laiką, į kurį žengiame kaip nekvesti svečiai. Negaliu liautis galvojęs apie save kaip apie privilegijuotą liudininką, tylomis žvelgiantį pro pamirštų durų raktą skylutę, viliojamą virpančios šviesos, kurią skleidžia tie keisti izoliuoti scenarijai.

Įžengę į „Žalios žolės žalią šviesą“, primąją Algirdo Šeškaus parodą galerijoje, galbūt pasijusite kaip Trelkovskis, pagrindinis Romano Polanskio „Nuomininko“ (1976) veikėjas. Lygiai kaip jis, galbūt pasijusite kažinkaip sumišę bandydami aiškintis, kas tiesa, o kas ne, nelengva atskirti kai reprezentacijos ribos taip magiškai susilieję kaip čia. Nėra taip, kad Algirdo Šeškaus vaizdai išsiskirtų kokia daugiaprasmiška aura – veikiau jie projektuoja visa tai į jus, švelniai besileidžiančius priešais juos. Pasitirni akis ir žiūri dar kartą, pagautas intrigos, nes jauti, kad gal tik vos vos numanai, kas vyksta.

Žinoma, pažįsti atskirus fotografijų elementus. Baltas mikroautobusas naktį, nakties peizažas, paslaptina moteris, besimaterializuojanti už pravirų durų, tamsoje mirgantis televizoriaus ekranas, nežinia kokie į sieną nūsukę žmonės, tušti interjerai... bet nepasiant to, kad formaliai šiuos elementus gebi atpažinti, jautiesi pasimetęs vaizdų vertime ir jo reikšmėje, jei tokia yra.

Išorinių kultūrinių stimulų stoka sovietiniais metais Algirdo požiūrį į savo praktiką pavertė labiau introspektyviu, net paslaptingu, konceptualiai nutolusiu nuo vakarietiškos stimulų išvargintos akies.

Gyvendamas ir dirbdamas komunistinio režimo rėmuose menininkas susidūrė su rimtais apribojimais. Tai periodas, kai bet kokia nepriklausoma ar asmeninė meninė iniciatyva, kilusi ne oficialiuosiuose kanaluose, buvo ignoruojama, tildoma ar tiesiog draudžiama, bet menininkas jį pavertė trapiu, bet galingo įkvėpimo erdve, ir tai leido jam tyrinėti ir suprasti pačią vaizdo prigimtį iš visiškai kitos perspektyvos. Dabar, pažadintos po daugelio metų tylos, jo fotografijos išsiskiria kaip svarbus ir ilgalaikis palikimas.